

Samling, og hvorledes de paa bedste Maade maatte være at fremme, har været den, at det i alle Henseender, saavel for Rigsdagen som for Krigsbestyrelsen, maatte betragtes som værende af den største Vigtighed, at vi snart kunde komme ud af den underlige Mellemtilstand, i hvilken Revisionen hvert Aar hænger os over Hovedet, en Tilstand, der, naar den varer meget længe ved, kan blive svækkende for Hærens og foruroligende for de militære Personers Interesser og derfor kan være svækkende og foruroligende for Interesser, som ikke alene Krigsbestyrelsen er sat til at varetage, men som ogsaa selve Repræsentationen varmt omsatter. Jeg har derfor maattet sætte det som det praktiske Maal for mine Bestræbelser om muligt at komme ud over denne Mellemtilstand, om muligt at faae Revisionen tilendebragt og endog helst bragt snarlig til Ende, hvis dette kan ske paa en Maade, der er forenelig med Forsvarets virkelige og sande Interesser. Naar jeg saaledes har villet holde denne Grundbetragtning for Die, naar jeg saaledes har villet have Blikket stadig rettet imod dette mit Formaal, saa har jeg maattet sige mig selv, at der ganske vist i de Forslag, der kom frem fra det ifjor nedsatte Udvalg, er flere Punkter, som jeg kan slutte mig til, men at paa den anden Side — saaledes som ogsaa af selve det ærede Udvalg bemærket — denne min Tilslutning paa mange Steder vil være knyttet til andre Betingelser. Som Følge deraf vilde et Forsøg fra min Side paa at formulere de Ændringer, som jeg saaledes kunde gaa ind paa, bevirke, at det Lovforslag, der ifjor blev Rigsdagen forelagt, vilde formelt fremtræde i en hel ny Skikkelse; thi det er jo det Karakteristiske ved en Hæverordningslov, at det ikke er et Stykke af enkelte Bestemmelser, som man vilkaarlig kan rykke sammen og dog bevare et sammenhængende og harmonisk Hele, men at det er en Organisme, en meget sammensat Bygning, af hvilken man ikke kan udtage en Sten, uden at der er Fare for, at andre Stene ville falde ud, medmindre der træffes særlige Foranstaltninger for at holde dem sammen, og i hvilken man heller ikke kan sætte nye Stene ind, uden at Omgivelserne maa lempes for at kunne optage dem. Af den Grund vilde et Forsøg paa at formulere de Ændringer, jeg i Udvalgets Betænkning kunde gaa ind paa, lede til, at Hæverordningsloven vilde fremtræde i en formel ny Skikkelse. Jeg har ikke troet, at det vilde være hensigtsmæssigt, thi derved vilde utvivlsomt første Behandling her i Salen og det eventuelt nedsatte Udvalgs Arbejde blive væsentlig vanskeligere. Jeg har derfor foretrukket en anden Vej, som har syntes mig mere naturlig og mere praktisk. Det er den at lade Lovforslaget ved den første Forelæggelse her i Thinget fremtræde i samme Skikkelse, hvori Folkethinget og Udvalget allerede kjende det fra ifjor. Dette har syntes mig naturligt, fordi den afgivne Betænkning selv karakteriserer sig som

aldeles foreløbig, og fordi der ikke her i Thinget har foreligget nogen Votering, hvoraf jeg har kunnet slutte mig til Thingets Opfattelse og Anskuelse af disse Spørgsmaal. Men det har navnlig skilt sig for mig, at en saadan Fremgangsmaade vilde være praktisk; thi vi vilde saa være i Stand til at kunne fortsætte Behandlingen fuldstændig paa det Standpunkt, vi slap paa ifjor, og da jo dog denne Sag ikke kan fremmes uden en god Samvirken fra Rigsdagen, fra det eventuelle Udvalgs Side med Ministeren, har jeg troet paa den Maade at have bragt Sagen ind paa den for alle Interesser nemmeste og hensigtsmæssigste Maade.

I det andet Lovforslag om Lønningsforholdene ved Hæren har der maattet indføres en lille Modifikation i Fremgangsmaaden, idet der nemlig har maattet tages Hensyn til, at der ifjor er vedtaget to Love, som nødvendiggjøre Forandringer i selve Forslaget. Den ene er Loven af 17de Mai d. A. om visse Tillæg til Underklassernes Lønning, den anden er Myntloven. Som Følge deraf er Lønningslovsforslaget fra ifjor blevet ændret saaledes, at de alt bevilgede Tillæg ere blevne indførte og Rigsdaler og Skilling omsatte i Kroner og Ore, men i Øvrigt er Lovforslaget ikke undergaaet nogen Forandring, og jeg tror derfor at kunne med Hensyn til Forslaget, saaledes som det er det høje Things Medlemmer bekendt fra ifjor, indskrænke mig til den ene Bemærkning, at dette Lovforslag iaar ligesom ifjor kun gjør Forbring paa at bringe Lønningslovens Bestemmelser i Overensstemmelse med det andet samtidigt forelagte Forslag om Hærens Ordning, hvorimod der ikke i Lovforslaget er taget Hensyn til den overordentlige Stigen i alle Livsforødenheders Pris, den overordentlige Synken, som der har fundet Sted i Pengenes Værdi, paa anden Maade end ved de enkelte Tillæg, som bleve bevilgede ifjor. Jeg tillader mig udtrykkelig at nævne dette for det høje Thing, for at, naar en Revision af Lønningsloven paa denne Basis bliver vedtagen, de militære Embedsmænd — det vil i Øvrigt naturligvis gjælde i lige Grad for Flaadens og Hærens Personale — da ikke, naar det Tidspunkt maatte komme, da man af det Hensyn, som jeg nævnte, tilstaa Statens andre Embedsmænd Lønningsforhøielse, derved skulle være udelukkede fra saadan Forhøielse. Med disse Ord tillader jeg mig at anbefale disse to Lovforslag om Hærens Ordning og om Lønninger ved Hæren til Thingets Overveelse og Beløielse.

Den sidste Sag paa Dagsordenen var:

Balg for Folkethingets Vedkommende af 1 Medlem til Udvalget for Rigsdagens Bogsamling.

Ved den foretagne Stemmegivning afgaves der 72 Stemmesedler, hvoraf 1 var blank. Det afgjørende Flertal var saaledes 36 Stemmer.